

Kapitola 2

Kosmonaut

Při pohledu na starého muže vytanul Harrymu na myslí kosmonaut. Komické drobné krůčky, strnulé pohyby, černý mrtvý pohled a podrážky bot šourající se po parketách. Jako by se bál, že ztratí kontakt s pevnou půdou a odpluje pryč, do vesmíru.

Harry se podíval na hodiny na bílé stěně nad vstupními dveřmi. 15.16. Za okny spěchali lidé v pátečním shonu Bogstadskou ulicí. Nízké říjnové slunce se odrazilo v bočním zrcátku auta, které se prudce rozjelo.

Harry se soustředil na starce. Klobouk a elegantní šedý plášť, který by ovšem potřeboval vyčistit. Pod ním tvídové sako, kravata a oblýskané šedé kalhoty s puky ostrými jako břitva. Naleštěné boty se sešlapanými podpatky. Jeden z těch penzistů, kterých, jak se zdá, bydlí na Majorstue tolik. Nebyl to předpoklad. Harry věděl, že Augustu Schultzovi je 81 let, že býval obchodníkem s konfekcí a že bydlí na Majorstue celý svůj život, s výjimkou válečného období, kdy pobýval v jednom baráku v Osvětimi. A že za jeho ztuhlá kolena může pád z nadchodu přes Okružní ulici, po kterém chodí na pravidelné návštěvy k dceři. Dojem mechanické loutky umocňoval fakt, že stařec měl paže ohnuté v loktech v pravém úhlu a trčely mu vpřed. Na pravém

předloktí mu visela hnědá vycházková hůl, levá ruka svírala příkaz k úhradě, který už už předkládal mladému, nakrátko ostříhanému muži za přepážkou, jehož tvář Harry neviděl, ale o kterém věděl, že zírá na starce se směsí soucitu a podráždění.

Teď bylo 15.17 a August Schultz konečně došel na místo. Harry si povzdechl.

Za jednou přepážkou seděla Stine Gretteová a přepočítávala sedm set třicet korun před mladíkem v modrém kulichu, který jí právě podal formulář pro výběr hotovosti. Pokaždé, když položila bankovku na pult, se jí na levém prsteníčku zatřpytil diamant.

Harry to nemohl vidět, ale věděl, že napravo od chlapce, před přepážkou číslo tři, stojí žena s kočárkem a pohupuje jím, zřejmě naprosto bezděky, protože dítě spí. Žena čeká na to, až ji obslouží paní Brænneová, která právě hlasitě vysvětluje po telefonu nějakému muži, že nemůže zaplatit prostřednictvím inkasa, pokud o tom nesepsal s příjemcem smlouvu, a že v bance pracuje ona, a nikoli on, takže by snad mohli tuhle debatu ukončit, ne?

V témže okamžiku se otevřely dveře pobočky a dovnitř vběhli rychle dva muži, jeden vysoký a druhý malý, oba oblečení do stejných tmavých kombinéz. Stine Gretteová vzhledla. Harry se podíval na své náramkové hodinky a začal počítat. Muži se řítily do rohu, kde seděla Stine. Vyšší z nich se pohyboval tak, jako by překračoval kaluže, zatímco menší se kolébal jako člověk, který si pořídil větší svally, než na jaké má místo. Chlapec s modrým kulichem se pomalu otočil a zamířil ke dveřím; zaujatý přepočítáváním svých peněz si těch dvou ani nevšiml.

„Nazdárek,“ pozdravil vyšší muž Stinu, postoupil vpřed a s žuchnutím položil na přepážku kufr. Menší si upravil sluneční brýle se zrcadlovými skly, také postoupil vpřed a vedle položil stejný kufr. „Peníze!“ vypísl vysokým hlasem. „Otevřete dveře!“

Jako by někdo stiskl tlačítko Pauza: všechny pohyby v úřadovně zamrzly. Jediné, co prozrazovalo, že čas nestojí, byl provoz za oknem. A vteřinovka na Harryho hodinkách, která nyní ukazovala, že uplynulo deset vteřin. Stine stiskla tlačítko pod svým pultem. Elektronika zabzučela a menší muž kolenem odsunul nízké létací dveře až ke zdi.

„Kdo má klíč?“ zeptal se. „Honem, nemáme na to celý den!“

„Helge!“ zavolala Stine přes rameno.

„Co je?“ Hlas se ozval zpoza otevřených dveří vedoucích do jediné kanceláře v úřadovně.

„Helge, máme tu návštěvu!“

Objevil se muž s motýlkem a brýlemi na čtení.

„Pánové chtějí, abys otevřel bankomat, Helge.“

Helge Klementsén zíral prázdným pohledem na oba muže v kombinézách, kteří nyní stáli na druhé straně přepážky. Vyšší nervózně pokukoval po vstupních dveřích, zatímco menší upíral pohled na vedoucího pobočky.

„Aha, samozřejmě,“ škytl Klementsén, jako by si právě vzpomněl na zapomenutou schůzku, a propukl v burácivý hektický smích.

Harry nepohnul jediným svalem, jen očima hltal detaily pohybů a mimiky. Dvacet pět vteřin. Nadále se díval na hodiny nad dveřmi, ale v samém okraji zorného pole viděl, jak vedoucí pobočky odemkává zevnitř bankomat, vytahuje dvě podlouhlé kovové schránky s bankovkami a předává je těm dvěma mužům. Celé se to odehrávalo rychle a v tichosti. Padesát vteřin.

„Tyhle jsou pro vás, starouši!“ Menší muž vytáhl z kufru úplně stejné schránky a podal je Helgemu Klementsénovi. Vedoucí pobočky polkl, přikývl, vzal si je a vložil je do bankomatu.

„Hezkej víkend!“ zvolal menší muž, narovnal se a popadl kufr. Jeden a půl minuty.

„Ne tak rychle,“ namítl Helge.

Menší muž ztuhl.

Harry vtáhl tváře a snažil se soustředit.

„Stvrzenku...“ řekl Helge.

Oba muži se na malého šedovlastého vedoucího pobočky dlouze zadívali. Pak se menší z nich rozesmál. Hlasitý vysoký smích s řezavým hysterickým nádechem, takový, jakým se smějí lidi na speedu. „Snad si nemyslíte, že jsme měli v úmyslu zdrhnout bez podpisu? Dát vám jako dva milióny bez stvrzenky!“

„No,“ odvětil Helge Klementsén, „jeden z vás na to minulý týden málem zapomněl.“

„Teď jezdí s transportem peněz tolik nováčků,“ povzdechl si menší muž a Klementsén podepsal a rozdělil žluté a růžové kopie.

Harry počkal, až se za nimi dveře zase zavřou, a pak se znovu podíval na hodiny. Dvě minuty a deset vteřin.

Sklem ve dveřích viděl, jak bílé transportní auto s logem banky Nordea odjíždí.

Lidé v pobočce opět navázali hovor. Harry je spočítal, i když nemusel. Sedm. Tři za přepážkou a tři před ní, včetně mimina a chlapíka v montérkách, který právě vešel a postavil se ke stolu uprostřed úřadovny, aby na formulář pro vklad hotovosti vypsál číslo účtu, o němž Harry věděl, že patří cestovní kanceláři Saga – Cesty za sluncem.

„Na shledanou,“ rozloučil se August Schulz a začal se šourat směrem k východu.

Bylo přesně 15.21.10 a právě v tu chvíli to vlastně začalo.

Když se otevřely dveře, viděl Harry, jak Stine Gretteová pozvedla hlavu od papírů a zase ji sklopila. Pak ji zvedla znovu, tentokrát pomaleji. Harry přesunul pohled ke vstupním dveřím. Muž, který vstoupil, si už rozepnul zip kombinézy a vytáhl zpod ní černou a olivově zelenou automatickou pušku AG3. Celý obličej s výjimkou očí mu zakrývala námořnický modrá kukla. Harry začal počítat znovu od nuly.